THE SHEPHERD OF ISRAEL

Subscription Price
50 Cents a Year

JOSEPH HOFFMAN COHN, *Editor*

VOL. 29, No. 9
MAY, 1947

A Shibboleth That Won't "Shibbol"!

A prominent Jewish Rabbi quotes Micah 6:8 as the aim and purpose of Judaism; but the facts of history fail to substantiate his claim

A few months ago, at Town Hall here in New York City, a sort of pageant of world religions was presented for the entertainment or instruction of whatever audience might be gathered to listen. Among the participants there was a Chinese philosopher who told of the glories of Confucianism; a swami was there from one of the Hindu cults, and from all we could gather he was trying to whirl the audience into a sort of dizzy Nirvana of lethal oblivion. There were also present other exponents of various pagan cults; whose names and whose attachments we have now forgotten. We suppose the sponsors of this rather bizarre performance wanted to round it out with something from the Occident and so there were present also a Protestant minister and a prominent Jewish rabbi. The Protestant minister, in our judgment, made the only address that had in it a positive ring, a sure footing, an unquestioned testimony, and an unconditional guarantee of sins forgiven and eternal life to come.

However, we will skip all of these presentations, because we want to come quickly to what the Jewish rabbi had to say. He read for the audience the following verse from Micah 6:8:

> "He hath shewed thee, O man, what is good; and what doth the Lord require of thee, but to do justly, and to love mercy, and to walk humbly with thy God?"

And the rabbi argued that Judaism stood just for the things listed in this one verse, that we must do justly, we must love mercy, and we must walk humbly with God.

LET'S APPLY THE TEST

All of this of course is a commendable ambition and purpose in life. But we find ourselves wondering just what would happen if we should put the rabbi to the test on these elementary requirements that God has laid down for all of us. Let us take for instance an example, and we know of no better example for our purpose than the life, the character and the experience of the Lord Jesus Christ while He was here upon this earth.

Let us first recognize and freely admit the fact that some of our most famous rabbis, not only of the present day, but through all the centuries gone by, have been united in extolling in terms of the highest praise, the One Whom they have preferred to call "Jesus of Nazareth." The noted scholar, Rabbi Emil Hirsch, who a generation ago gave world wide fame to the synagogue over which he presided in Chicago, made one day the following rather startling statement: "Jesus is bone of our bone, and flesh of our flesh; Peter shall remain the only Jew that ever said of Him 'I know not the man.' "

Now let us go back two thousand years and find out just what happened to this "Jesus of Nazareth," who in truth was none other than the Lord Jesus Christ, the true Messiah of Israel. Let us measure ourselves by the text we have quoted above from Micah 6:8, and let us see how far we, as a nation, fulfilled the things which God has required of us, when it came to our treatment of this greatest of all characters that ever walked upon this earth, the Lord Jesus Christ.

First, we are required **"to do justly."** When they made false accusations against the Son of God, and brought Him to Pilate's Hall, demanding that Pilate shall do away with Him, did our forefathers "do justly?" When the Sanhedrin met and were whipped into crazed mob anger, by the lash of vituperation which came from the lips of none other than Caiaphas, the High Priest, so that they cried out "He is guilty of death!" was that fulfilling the requirement of Micah 6:8, "to do justly?" When members of the Sanhedrin spit in His face, and buffeted Him, and others smote Him with the palms of their hands, did our forefathers obey the requirements of Micah 6:8, "to do justly?"

DO WE SHOW MERCY?

Second, **"to love mercy."** How much mercy did our forefathers show to this same Messiah, the Lord Jesus Christ, who had done them no harm, but on the contrary spent His life on earth healing the sick, giving sight to the blind, hearing to the deaf, even life to those already in the grave? We are not here dealing with the matter of the Crucifixion, that is something else altogether. We are dealing with the actual treatment which our blinded forefathers gave to Him, Whom one of the greatest Jewish rabbis of our time declared to be "the most fragrant flower in all the garden of Judaism." Did we show mercy?

Third, **"to walk humbly with thy God."** Let us now take further measure of ourselves; just how much humility did our forefathers exhibit in the presence of the ineffable Person of the Lord Jesus Christ? We are told by the records which are unimpeachable that they sought to kill Him more than once. Is that walking humbly with God? The Lord told in His own time concerning the pride of our forefathers, the Pharisees:

> "For they bind heavy burdens and grievous to be borne, and lay them on men's shoulders; but they themselves will not move them with one of their fingers. But all their works they do for to be seen of men: they make broad their phylacteries, and enlarge the borders of their garments, and love the uppermost rooms at feasts, and the chief seats in the synagogues, and greetings in the markets, and to be called of men, Rabbi, Rabbi." Matt. 23:4,5,6,7.

Do you wonder that these proud rulers of our Jewish people hated the Christ? How much humility did they possess? And if they had been really humble, is it not true that they would have listened with respect to the rebuke that the Lord Jesus Christ gave them, and would have thanked God for such a rebuke? For you know very well that it is only the humble man that can take a rebuke thankfully.

HOW TO ELIMINATE PRIDE

And now we come to the present day, and we want to ask our Jewish readers in the most kindly words, "Is not the chief sin of our people today what we may call **Chutzpah?**" Every Jew knows the meaning of the word—PRIDE.

A Doctor Who Couldn't Take His Own Medicine

"I have unbounded respect for the follower of any religion," wrote this Jewish doctor to us. But he wouldn't say that for the follower of ANY voodoo system of medicine! We wrote the doctor a kindly letter in which we diagnosed his symptoms, and prescribed the only remedy—not ANY remedy. A copy of that letter is yours if you send us 5 cents and say, "Send me your tract, "Doctoring a Doctor."

The Shepherd of Israel, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y
Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.
PRINTED IN U.S.A

How are we to get rid of this terrible sin of pride? The answer is that there is only one way, and that is to surrender our conceit, our talents, our very selves, to none other than the Lord Jesus Christ; for He alone can take out from our hearts all hate, all pride, all temper. Why not try it today? A new joy awaits you and also the sure hope of everlasting life, and forgiveness for sin.

We Ask Justice — Have We Given Justice?

HOW ironical and unjust is the present situation which excludes the oppressed Jews from their own land, a land which is doubly theirs, by inheritance, and by the toil and sweat of earnest patriots. All Jews and all decent people are indignant. With an honest man, a promise is a promise; with a nation the same standard ought to hold good.

WE WERE UNWORTHY

While the refusal to provide refuge for European Jewry is a crime against God and man, we Jews need to remember that God did not promise the land to us for our righteousness, but in His grace. We need to remember that we lost the land through disobedience to God's law, in spite of His many warnings. While the situation shows rank injustice on the part of those who now control the land, it is after all not justice that we should demand.

SAUCE FOR THE GOOSE—AND THE GANDER

Since this question is an affair of nations, let us honestly face ourselves as a Jewish nation. Have we so perfectly kept the Law since the exile that we in justice deserve our country? I am speaking now, not of our relation to England, but to God, the owner of the whole universe, the only One who actually has the right and the power to give us Palestine. A demanding attitude does not become us nearly so well in His sight as a repentant one, for we have sinned against Him. It is mercy we need, not justice, from Him.

Then, too, if we speak of national justice, who are we to cry for justice? From the dim past, the voice of conscience whispers a reminder of a certain terrible injustice of which we, as a nation, have never repented. Jewish public opinion has been busy justifying itself, instead of trying to right the wrong. Most individual Jews admit that a Just Man was condemned as a criminal and turned over by our leaders to Roman Judgment, but there has never been an official reversal of that verdict. If we demand a national justice, we must show a national repentance.

GENTILES NEED TO BE CAREFUL

When Gentiles use our past national sin as an excuse to persecute individual Jews of our generation, they sin grievously. They show their gross ignorance of the meaning of the whole tragedy, for the One who died then was not merely an innocent Jew, He was the only Sacrifice for the sin of each individual Gentile, as well as each Jew. If God dealt with individual men on the basis of justice, we should all be in hell. It is mercy, not justice, we need, —the mercy which God showed by the death on the cross.

However, when it comes to justice for the Jewish nation, this historic injustice of the cross has a bearing on the subject. God has in mercy permitted much progress to be made in Eretz Yisroel (the Land of Israel). He has given strength, protection, and a heroic spirit to the pioneers who have begun the rehabilitation of the homeland. He has promised that eventually it shall again be ours, in spite of the hindrance of any earthly government. That day can never come in its fulness, however, until our King Messiah comes into His right. Once we cried, "Away with him; away with him! We have no king but Caesar!" We have had no leader and no nation since that day. When we turn to God as a nation, crying for our Deliverer, He will send Him. Then, as Zechariah (12:10) prophesied, "They shall look upon me whom they have pierced, and they shall mourn for him, as one mourneth for his only son, and shall be in bitterness for him, as one that is in bitterness for his firstborn."

God can now show mercy to individuals who accept Jesus as the atonement for their sins. Our nation can expect no justice until it accords Him justice.

Jewish Refugees on Their Way to Cyprus

When these Jewish immigrants from the Mediterranean attempted to land in Palestine, they were intercepted and transported to the island of Cyprus (seen in the distance) on the British transport S. S. Empire.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

236 WEST 72nd STREET
NEW YORK 23, N. Y.

Established by Leopold Cohn in 1894

Original Headquarters, Now Our Brooklyn Branch

590 Broadway, Brooklyn, N. Y.

COME TO OUR MEETINGS

At 27 Throop Avenue, Brooklyn, N. Y.

Tuesday 7:00 P.M.—Adult Bible Class
Friday 8:00 P.M.—Gospel Meeting

At 236 West 72nd St., New York, N. Y.

Sunday 4:00 P.M.—Gospel Meeting
Monday 7:00 P.M.—Newcomers' English Class
8:00 P.M.—Bible Class for German Speaking Jews
Tuesday 7:30 P.M.—Jewish Missionary Institute
Thursday 7:30 P.M.—Jewish Missionary Institute

VISIT OUR MISSIONS

Coney Island, N. Y., 3116 Neptune Avenue. Pittsburgh, Pa.: 5843 Forbes Street. Philadelphia, Pa.: 717 Walnut Street. Los Angeles, Calif.: 2nd and St. Louis Aves. Des Moines, Iowa: 501 College Avenue. Denver, Col.: 1671 Washington Street. Columbus, Ohio: 134 Clinton Heights Avenue. Miami, Florida: 2174 N. W. 57th Street. Montreal, Quebec, Canada: 357 Laurier Avenue West. Hamilton, Ontario, Canada: 39 King William Street.

דער קרייציגונג. דאָס איז אַ זאַך אַן און פאַר זיך. מיר פאַנאַנדערטיילען דאָ די ווירקליכע באהאנדלונג, וואָס אונזערע אור־עלטערן, אין זייער גייסטיגער בלינדקייט, האָבען איהם געגעבען, ווען, איינער פון די גרעסטע אידישע רבנים פון אונזער צייט, האָט פראָקלאַמירט צו זיין „די העכסטע שמעקענדע בלום אינ׳ם גאָרטען פון אידענטהום". האָבען מיר געציינט בארמהערציגקייט?

דריטענס: „דערמיטהיגליך געהן מיט דיין גאָט". לאָמיר נאָר אליין אָבמעסטען וויפיעל עניוות׳דיגקייט האָבען אונזערע אור־עלטערן ארויסגעציינט אין דער אָנוועזענהייט פון דער פריינדליכער פערזענליכקייט פון האר ישוע המשיח? די רעקאָרדס, וואָס זיינען אָנצוויפעלהאַפט אמת, דערצעהלען אונז, אז זיי האָבען געזוכט נישט איין מאָל איהם צו דער׳הרג׳ענען. איז דאָס דערמיטהיגליך געהן מיט גאָט? דער האר ישוע האָט אָנגעציינט אויפ׳ן גדלות וואָס האָט עקזיסטירט אין זיין צייט צווישען די פרושים — אונזערע אור־עלטערן.

אין דער אמתין בינדען זיי שווערע משאות,
וואָס זיינען שווער צו דערטראָגען, און לעגען
זיי אַרוף אויף די אַקסלען פון מענשען; אָבער
זיי אַליין לעגען נישט צו קיין פינגער צו זיי.
און אַלע זייערע מעשים טהוען זיי נאָר, כדי
געזעהען צו ווערען פון מענשען. וואָרים זיי
מאַכען זיך ברייט די תפילין און לאַנג זייערע
ציצית, און האָבען ליב דעם אויבען־אָן אויף
סעודות, און די חשוביסטע שטאָט אין די
שוהלען, און מיזאָל זיי אָבגעבען שלום אין
די גאַסען, און פון מענשען אָנגערופען צו
ווערען רבי. (מתתיהו כ"ג: 4, 5, 6, 7)

איז דען אַ וואונדער וואָס דיזע שטאָלצע הערשער פון אונזער אידיש פאָלק האָבען געהאסט דעם משיח? וויפיעל דערמיטהיגונג האָבען זיי פאַרמאָגט?! ווען זיי וואָלטען געווען ווירקליך עניוות׳דיג, איז נישט אמת, אז זיי וואָלטען צוגעהערט מיט רעספעקט צו דער טאַדלונג פונ׳ם האר ישוע המשיח און וואָלטען באדארפט דאנקען גאָט פאַר אַ זעלכע פאָרווירפע? וואָרים איהר ווייסט גאנץ גוט, אז נאָר דער דערמיטהיגטער מענש קאָן נעהמען אַ פאָרוואורף מיט דאנקבארקייט.

ווי אַזוי פטור צו ווערען פון גדלות

און איצט קומען מיר צו דער געגענווארטיגער צייט, און ווילען פרעגען אונזערע אידישע לעזער אין העכסט פריינדליכע ווערטער: באשטעהט נישט די גרעסטע זינד פון אונזער פאָלק אין דעם, וואָס מ׳רופט „חוצפה"? יעדער איד ווייסט די מיינונג פון דיזען וואָרט. ווי אזוי, דאן, קענען מיר זיך באפרייען פון דער שרעקליכער זינד פון עזה, חוצפה און גדלות? דער ענטפער איז, אז ס׳איז פאראן בלויז איין וועג, און דאָס איז: זיך אונטערווארפען מיט אונזער הויכער מיינונג איבער זיך, מיט אונזערע פעהיגקייטען און מיט אונזער סאָמע „איך", צו נישט קיין אנדערען ווי נאָר צו דעם האר ישוע המשיח. וואָרים ער אליין קאָן אוועקנעמען פון אונזערע הערצער די גאנצע היציגקייט, חוצפה, עזה און גדלות.

פארוואָס־זשע טאקע גלייך נישט פראָבירען? אַ נייע פרייד ערוואַרט אייך און אויך די זיכערע האָפנונג פון חיי עולם און סליחת עונות.

מיר פאָדערען גערעכטיגקייט — טהוען מיר אויסטיילען גערעכטיגקייט?

ווי איראָניש און אונגערעכט איז דער איצטיגער צושטאנד פון אונז, אידען, אין הייליגען לאנד! אַ לאנד וואָס איז צווייפאכיג אונזערס: דורך ירושה און דורך ארבייט, בלוט און שוויים פון ערנסטע פאטריאָטען. אלע אידען און אלע אנשטענדיגע מענשען זיינען ביטער ענטריסטעט. מיט אַן ארענטליכען מענשען איז אַ פארשפרעכען — אַ פארשפרעכען; מיט אַ פאָלק מוז דער זעלבער רעגעל זיין אויסגעהאלטען.

מיר זיינען נישט זוכה

וועהרענד דאָס ענזאגען די איראָפּעאישע אידען צו פארזאָרגען פאַר זיי אַ רעטונגס־אָרט איז אַ פארברעכען געגען גאָט און מענש, דארפען אָבער מיר, אידען, געדענקען, אז גאָט ב"ה האָט נישט מבטיח געווען דאָס לאנד צו אונז פאַר אונזער רעכטפערטיגקייט, נאָר — אין זיין גנאָד. מיר דארפען געדענקען, אז מיר האָבען פארלוירען דאָס לאנד דורך ווידערשפעניגען גאָט׳ס ווילען, טראָץ דעם וואָס ער האָט אונז געגעבען פיעלע ווארנונגען. כאָטש דער צושטאנד צייגט אַ שטארקען אונרעכט פון דער זייט פון די וואָס קאָנטראָלירען איצט דאָס לאנד, איז, על כולם, נישט גערעכטיגקייט וואָס מיר דארפען פארלאנגען.

קאָמפּאָט פאַר דער גאַנז און פאַר דעם גאָנער

אזוי ווי די פראגע איז איצט אַ ענין פון אלע פעלקער, לאָמיר דארום, אויף אַ אויפריכטיגען אופן, זיך אליין באטראכטען אלס אידיש פאָלק. האָבען מיר אזוי פינקליך געהאלטען די תורה, זינט מיר זיינען אין גלות, אז מיר זיינען די ווערטה אין גערעכטיגקייט צו קריגען אונזער לאנד? איך רעד איצט, נישט וועגען אונזערע פארהעלטנעסע צו ענגלאנד, נאָר — צו גאָט, דער באזיצער פון דער גאנצער וועלט, דער איינציגער וואָס האָט ווירקליך דאָס רעכט און מאכט צו געבען אונז פאלעסטינא. אַ שטעלונג פון פאָדערונג קאָן אונז נישט דערנעהנטערען צו גאָט, נאָר אַ שטעלונג פון חרטה, וואָרים מיר האָבען געזינדיגט געגען גאָט! וואָס מיר דארפען פון איהם איז נישט גערעכטיגקייט, נאָר רחמנות.

דאן, ווידער, אויב מיר רעדען פון נאציאָנאלער גערעכטיגקייט, וואָס פאַר אַ רעכט האָבען מיר אלס אַ פאָלק צו שרייען פאַר גערעכטיגקייט? פון דער טונקעלער פארגאנגענהייט איז דאָס שטילע קול פון געוויסען אַ דערמאָהנער צו אונז וועגען אַ שרעקליכע אונגערעכטיגקייט, אויף וועלכע מיר, אלס אַ פאָלק, האָבען קיין מאָל קיין חרטה נישט געהאט. די אידישע עפענטליכע מיינונג איז זעהר פארנומען מיט׳ן זוכען גערעכטיגקייט פאַר זיך זעלבסט, אנשטאט אונטערנעהמען צו מאכען גערעכט דאָס, וואָס איז אונרעכט. דער גרעסטער טייל פון איינצעלנע אידען טהוען צוגעבען, אז אַ גערעכטער מענש איז פאראורטיילט געוואָרן אלס אַ קרימינאל און איז איבערגעגעבען געוואָרן פון אונזערע פיהרער צום רוימישען משפט. און פון דאמאָלס־אָן איז קיין מאָל נישט געווען אַ אומ־ענדערונג פון דיזען אורטייל. אויב מיר פארלאנגען אַ נאציאָנאלע גערעכטיגקייט מוזען מיר ציינען אַ נאציאָנאלע חרטה.

די גוים דאַרפען זיין פאָרזיכטיג

ווען די גוים נוצען אוים אונזער פארגאנגענע נאציאָנאלע זינד אלס אַ רעכטפערטיגונג צו פאַרפאָלגען איינצעלנע אידען פון אונזער דור, טהוען זיי באגעהן אַ שווערע זינד. זיי ציינען זייער אונגעהייערע אונוויסענהייט אין דער באדייטונג פון דער גאנצער טראגעדיע. וואָרים דער יעניגער, וואָס איז דאן געשטאָרבען איז נישט געווען בלויז אַן אונשולדיגער איד, נאָר ער איז געווען דער איינציגער קרבן פאַר די זינד פון יעדען איינצעלנעם גוי, אזוי גוט ווי פון יעדען אידן. אויב גאָט ב"ה וואָלט געהאנדעלט מיט יעדען איינצעלנעם מענשען אויפ׳ן גרונד פון גערעכטיגקייט, וואָלטען מיר אלע אָהן אויסנאָם, געווען געדארפט זיין אין גיהנם. מיר דארפען נישט גערעכטיגקייט נאָר רחמנות, דאָס רחמנות וואָס גאָט ב"ה האָט געציינט ביי דעם טויט אויפ׳ן קרייץ.

פון דעסטוועגען ווען עס האנדעלט זיך וועגען גערעכטיגקייט פאַר׳ן אידישען פאָלק, טראָגט דיזע היסטאָרישע אונגערעכטיגקייט פונ׳ם קרייץ אַ וויכטיגען איינפלוס אויפ׳ן ענין. גאָט ב"ה האָט, אין זיין בארמהערציגקייט, ערלויבט, אז גרויסער פראָגרעס זאָל געמאכט ווערען אין ארץ ישראל. ער האָט געגעבען אמביציע, כח, באשיצונג און אַ העלדישען גייסט צו די פיאָנערען צוריק צוקעהרען די היימאטה צו איהר פריהערדיגען שטאנד. ער האָט פארשפראָכען, אז דאָס לאנד וועט ענדליך ווידער אמאָל זיין אונזערס, טראָץ די שטערונגען פון אירגענד וועלכער ערדישער רעגירונג. דאָך קאָן דיזער טאָג נישט קומען צו זיין ערפילונג ביז דער מלך המשיח ערייכט זיין רעכט. אמאָל האָבען מיר געשריגען: „אוועק מיט איהם, אוועק מיט איהם! מיר האָבען נישט קיין מלך אַ חוץ דעם קיסר!" און זינט דאן האָבען מיר נישט קיין פיהרער און נישט, אין אָפיציאלען זינען, קיין פאָלק. ווען אָבער מיר וועלען זיך קעהרען צו גאָט אלס אַ פאָלק, קלאָגענדיג און רופענדיג פאַר אונזער גואל, וועט ער איהם געוויס שיקען. דאן וועט זיין אזוי ווי דער נביא זכריה האָט נבואות געזאָגט: „זיי וועלען ארויפקוקען צו מיר, וועמען זיי האָבען צושטאָכען, און זיי וועלען קלאָגען איבער איהם אזוי ווי איינער קלאָגט איבער אַ בן־יחיד, און זיי וועלען זיין אין ביטערניש איבער איהם אזוי ווי איינער איז פארביטערט איבער אַ בכור" (זכריה י"ב: 10).

אלס יחידים דארפען מיר אָבער נישט ווארטען ביז יענער צייט. גאָט ב"ה קאָן אויך איצט ציינען זיין רחמנות צו איינצעלנע, וואָס טהוען אָננעהמען ישוע המשיח אלס דער איינציגער קרבן פאַר זייערע זינד. ניין, אונזער פאָלק קאָן נישט ערווארטען גערעכטיגקייט ביז זיי זיינען נישט איבעראיינשטימיג צוצוגעבען איהם גערעכטיגקייט.

אַ "שבּלת" וואָס
שיבּעלט זיך נישט

אנכי הוא הרעה הטוב — יוחנן י׳-י״א

רעה ישראל
א מאָנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח

The Shepherd of Israel
PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

והקמתי עליהם רעה אחד — יחזקאל ל״ד, 23

Subscription Price
50 Cents a Year

JOSEPH HOFFMAN COHN, *Editor*

VOL. 29, No. 9
MAY, 1947

אַ "שבּלת" וואָס שיבּעלט זיך נישט.

מיט איניגע מאָנאטען צוריק איז, אין טאַון האָל אין ניו יאָרק, פאָרגעקומען אזא מין פאַראַדנע פאָרשטעלונג פון וועלט־רעליגיאָנען פאַר מענשען וואָס זיינען פאראינטערעסירט אין רעליגיעזע באַלעהרונגען. צווישען די אנטייל־נעהמער איז געווען א כינעזישער פילאָזאָף, וואָס האָט דערצעהלט די רוהם פון קאָנפיוציאָניזם; איינער איז געווען פון דעם הינדוסטאַנישען קולט, און, פון אלעם וואָס מיר האָבען נעקענט ארויסקריגען, פאַרשטעהען מיר, אז ער האָט זיך באַמיהט צו שווינגען דעם עולם אין אזא זאָרט קאָפּ־שווינדלישען „נירוואַנאַ" (אין בודיזם — א צושטאַנד פון פאָלשטענדיגער גייסטיגער רוה). אויך זיינען דאָרט אָנוועזענד געווען אנדערע פאָרטרעטער פון פאַרשידענע געצענדינערישע קולטען, די נעמען פון וועלכע מיר האָבען שוין פאַרגעסען. מיר דענקען, אז די אונטערנעהמער האָבען געהאַט א פאַרלאַנג צו פאַרפולען דיזע פאַנטאַסטישע פאָרשטעלונגען מיט עטוואָס פון די מערב־אייראָפּעאישע אמונות, און דארום איז דאָרטען אויך אָנוועזענד געווען א פּראָטעסטאַנטישער גייסטליכער און א אָנגעזעהענער אידישער רבי. דער פּראָטעסטאַנטישער גייסטליכער, לויט אונזער אורטייל, האָט געמאַכט דעם איינציגען פאָרטראַג, וואָס האָט געהאַט א זיכערע גרונדלאַגע, א פּאָזיטיווען פונדאַמענט, אַן אבסאָלוטע גאַראַנטיע פון סליחת עונות און חיי עולם הבא.

דאָך וועלען מיר זיך נישט אָבשטעלען צו רעדען לענגער וועגען די באַלעהרונגען, וואָס דיזער גייסטליכער האָט ארויסגעבראַכט, ווייל מיר ווילען שנעלער קומען צו דעם, וואָס דער אידישער רבי האָט געזאָגט. ער האָט פאָרגעלייענט פאַר'ן עולם דעם פאָלגענדען פּסוק פון מיכה הנביא.

סיאיז צו דיר געזאָגט געוואָרען, אוי, דו מענש, וואָס איז גוט, און וואָס גאָט פאַרלאַנגט פון דיר. נאָר צו טהון גערעכטיגקייט, און צו ליבען בּאַרמהערציגקייט, און דערמיטהיגליך געהן מיט דיין גאָט. (מיכה, קאַפּיטעל ו, פּסוק 8)

און דער רבי האָט ארגומענטירט אז יודאאיזם שטעהט פונקט פאַר די זאַכען, וואָס זיינען אויסגערכענט אין דיזען איינעם פּסוק: אז מיר מוזען טהון גערעכטיגקייט, מיר מוזען ליבען בארמהערציגקייט און אז מיר מוזען געהן דערמיטהיגליך מיט גאָט.

לאָמיר מאַכען די פּראָבע

פאַרשטעהט זיך, אז דאָס אלעס איז א לויבענסווערטהע אמביציע און אַן אבזיכט אין לעבען. אָבער מיר וואונדערען זיך וואָס וואָלט פּאַסירט, ווען מיר וואָלטען געשטעלט דעם רבי'ן צו דער פּראָבע אויף דיזע איינפאַכע פאָדערונגען, וואָס גאָט ב"ה האָט פאָרגעלעגט פאַר אונז אלע. לאָמיר נעהמען, צום ביישפּיעל, א מוסטער, און מיר ווייסען נישט פון קיין בעסערען מוסטער פאַר אונזער אבזיכט, ווי דאָס לעבען, דעם כאַראַקטער און די מיטמאַכונג פון דעם האַר ישוע המשיח, צייט ער איז געווען דאָ אויף דער ערד.

לאָמיר צוערשט אנערקענען און פּריוויליג צוגעבען דעם פאַקט, אז איניגע פון אונזערע באַוואוסטע רבנים, נישט נאָר פון איצטיגער צייט, נאָר פון אלע פאַרגאַנגענע יאָהר־הונדערטע, זיינען געווען פאַראייניגט אינ'ם דערהייבען, אין דעם שטאַנד פון די העכסטע שבחים, דעם יעניגען, וועמען זיי האָבען געפונען ווינשענסווערטה גערופען צו ווערען „ישוע הנצרי". דער באַריהמטער למדן, רבי עמיל הירש, וועלכער האָט, מיט א דור צוריק, נעגעבען א ווייטפאַרשפּרייטען רוהם דער שוהל, איבער וועלכער ער איז געווען גבאי, האָט געמאַכט אין איין טאָג די פאָלגענדע ערשטוינענדע דערקלעהרונג: „ישוע איז ביין פון אונזער ביין און פלייש פון אונזער פלייש. פּעטרוס וועט פאַרבלייבען דער איינציגער איד וואָס האָט ווען געזאָגט וועגען איהם 'איך קאָן נישט דעם מענשן'."

לאָמיר איצט צוריק געהן צוויי טויזענד יאָהר און אויסגעפינען וואָס האָט פּאַסירט צו דיזען „ישוע הנצרי", וועלכער איז, אין דער ווירקליכקייט, נעווען נישט קיין אנדערער ווי דער משיח ישראל. לאָמיר טאַקע אנטקעגען־שטעלען דעם זאַץ וואָס מיר האָבען ציטירט אויבען פון מיכה ו: 8, און לאָמיר זעהן ווי ווייט מיר, אלס א פאָלק, האָבען ערפילט די זאַכען וואָס גאָט ב"ה פאַרלאַנגט פון אונז, באַזונדערס ווען עס קומט צו דער באַהאַנדלונג פון דיזען גרעסטען פון אלע כאַראַקטערען, וואָס האָבען ווען געטראָטען אויף דיזער ערד — דער האַר ישוע המשיח.

ערשטענס: ווערט פון אונז געפאָדערט צו טהון גערעכטיגקייט". ווען זיי האָבען געמאַכט פאַלשע באַשולדיגונגען געגען דעם בן־אלהים און האָבען איהם געבראַכט אין פּילאַטוס'עם געריכטס־זאַאל, פאַרלאַנגענדיג, אז פּילאַטוס זאָל איהם פאַרניכטען, האָבען אונזערע אור־עלטערען „געטהון גערעכטיגקייט?" ווען די סנהדרין האָבען זיך פאַרזאַמעלט און זיינען אריינגעוואָרפען געוואָרען אין צאָרן פון משוגעת, דורך אָבשפּעטונגען און דורך סאַטירישע זידלונגען, וואָס זיינען ארויסגעקומען פון די ליפּען פון קיפא — דעם כהן־גדול, אזוי אז זיי האָבען געשריגען „ער איז חיב מיתה!" איז דאָס געווען די דערפילונג פון מיכה ו: 8 „צו טהון גערעכטיגקייט?" ווען זיי האָבען איהם געשפּיגען אין פּנים און האָבען איהם געשלאָגען מיט די פויסטען, און אנדערע האָבען איהם געפּאַטשט, האָבען אונזערע אור־עלטערען געפאָלגט די פאָדערונג „צו טהון גערעכטינקייט?"

צווייטענס: „צו ליבען בּאַרמהערציגקייט". וויפיעל בארמהערציגקייט האָבען אונזערע אור־עלטערען געצייגט צום האַר ישוע המשיח, וועלכער האָט זיי קיין שום בייז נישט געטוהן, נאָר פאַרקעהרט: ער האָט פאַרברויכט זיין לעבען אויף דער ערד, היילענדיג די קראַנקע, געבענדיג זעה־קראַפט צו די בלינדע און דאָס הערען צו די טויבע, און אפילו לעבען צו די וואָס זיינען שוין געווען אין קבר? מיר באַהאַנדלען דאָ נישט די אנגעלעגענהייט פון

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.
Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.
PRINTED IN U.S.A.